

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ashley Flowers

All Good People Here

Copyright © 2022 by Ashley Flowers

All rights reserved. First published in the United States by Bantam Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

EŠLI FLAUIERS

S ALEKS KISTER

SVE SAMI
DOBRI LJUDI

Prevela s engleskog
Gordana Subotić

Stela

Svim mojim zavisnicima od zločina

JEDAN

Krisi, 1994.

Žitelji Vakaruse u Indijani mogli su da izmisle glasine brže no što bi pauk izatkao svoju mrežu. Kad god bi neko od njihovih uradio nešto što nije trebalo – kad je Ebi Šmakers uhvaćena u krađi ruža u radnji s jeftinom robom; kad je Bekerov mali napustio klub volontera 4-H; kad je Džona Šnajder zaspao i zahrkao u crkvi – lanac glasina Vakaruse klepio bi ih po vili-cama koje bi tako temeljno sažvakale zalogaj da bi, ispljunuta, Istina bila unakažena i neprepoznatljiva, izokrenuta u Priču. A kako su žitelji Vakaruse bili pobožni, zakonu pokorni ljudi, Bogobojažljivi s velikim B, Priča bi uvek bila zašećerena kako bi se ublažili njeni oštri uglovi: *Blagoslovena bila, ali... Moliću se za njih, jer da li si čuo...? Neka se Bog smiluje njihovoj duši.*

Čak i pre nego što se sve dogodilo, Krisi Džejkobs je razumela moć vakaruskog mlina glasina, zbog čega je žestoko izbegavala njegov žrvanj. Išla je u crkvu svake nedelje, oblačila svoju kćerku u ružičasto a sina u plavo, nosila prikladne cipele i starala se da njen muž ima prikladne kravate. Ne zato što je verovala da je bilo šta od toga važno; jednostavno zato što je imala tako mnogo da izgubi. Taj život – njena porodica, njihova farma i kuća – nije bilo ono što je želela, ni blizu, ali je bilo više nego što je ikad imala, zato ih se čvrsto držala.

Na dan kad joj je sve iskliznulo između prstiju, Krisi je ustala na zvuk budilnika u pet ujutru, kao što je to radila svakog jutra u svom životu žene jednog farmera. Tiho je skliznula iz

kreveta da ne bi uznemirila Bilija, iako je budilnik zvonio i za njega. Zatim je izašla iz zamračene sobe i drvenim stepeništem sišla u kuhinju.

Primetila je natpis na zidu i pre nego što je sišla niz poslednji stepenik, uzdah joj se oteo iz pluća. Naškrabane krvavocrvenim prevelikim slovima stajale su tri poruke: JEBEM VAM PORODICU... TA KUČKA JE OTIŠLA... EVO ŠTA VAM SLEDUJE.

Krisi je srce tuklo snažno i bolno o rebra. Prva pomisao – čudna i neprikladna – bila je da te reči izgledaju tako... *Neumotljivo* tu, na njenim starim ali besprekornim belim zidovima, u kuhinji koja se raspadala ali je još bila lepa. Tim poganim, nasilnim rečima nije bilo mesto u drevnoj Vakarusi u Indijani, punoj dobrog pobožnog sveta. Kad grad bude saznao za to, Krisi je znala, te reči će okaljati svakog člana njene porodice do kraja njihovog života.

Stajala je na najdonjem stepeniku, drhteći. Iako sunce još nije bilo izašlo i um joj je bio zamagljen, bilo je jasno da su te reči najava nečeg jezivog. TA KUČKA JE OTIŠLA, Krisi je ponovo pročitala, i ovoga puta stid je obojio njenu paniku. Bilo je nečeg strašno, strašno pogrešnog u tome, a jedino što je ona bila u stanju da pomisli jeste *Šta će reći susedi?*

Margo, 2019.

Margo je zaustavila auto na pločniku ispred kuće strica Luka, ugasila motor pa klonula na sedištu. Kroz suvozački prozor podigla je pogled ka oronuloj kući u stilu ranča iz sedamdesetih i osetila žmarce od užasa. Poslednji put je provela noć u Vakarusi, gradu u kojem je odrasla, pre dvadeset godina. Tada joj je bilo jedanaest.

Rodni grad Margo isprva se zvao Sejlem, ali ime mu je promenjeno pedesetih godina 19. veka kako bi se izbegla zbrka zbog drugog Sejlema u Indijani. Etimologija se s vremenom izgubila, ali kolektivna mudrost kaže da bi se reč američkih starosjedelaca *vakarusa* mogla prevesti kao „do kolena u blatu”. I novo i staro ime pogodili su Margo svojom uznemirujućom prikladnošću. Jedno je u sećanje prizivalo ubistvo nevine devojčice, drugo je nagoveštavalo koliko je iz njega teško otići. Mada je Margo blato više ličilo na živi pesak. Što se više batrgaš, dublje toneš. Godinama je mislila da je pobegla, a sad je ponovo tu.

Ali Margo se srce manje uznemirilo zbog grada, a više zbog toga što se pitala na koju će verziju svog strica večeras naići. Na pravu. Ili na lošu.

Duboko je udahнула pa uzela svoje torbe sa zadnjeg sedišta i zaputila se stazom. Na prednjem odmorištu kuće njenog strica sijalica u žičanom kavezu obasjavala je prostor treperavom žutom svetlošću. Zvuk noćnih leptira koji su udarali o sijalicu

podsetio je Margo na leta u detinjstvu koja je tu provodila – na duge tople dane odranih kolena i listova izgrebanih u poljima kukuruza. Podigla je pesnicu i pokucala.

Trenutak kasnije Margo je čula škljocaj brave, zatim su se vrata polako, jedva odškrinula. Nasmešila se usiljeno i nesigurno.

„Striče Luk?”

Kroz mračnu pukotinu dovratka proučavala je promene na svom stricu od njihovog poslednjeg susreta. Linije na njegovom licu kao da su se produbile proteklih meseci a tamna kosa bila mu je neobično neuredna. Ipak, jedna stvar koja se nije promenila bila je crvena bandana oko vrata, ona koju mu je dala za Božić pre dvadeset pet godina, a koju je i dalje često nosio.

Pogled mu je preleteo preko njenog lica. „Rebeka?”

Margo je progutala knedlu. Iako je delila samo spoljašnu sličnost s pokojnom ženom svog strica – kratku smeđu kosu i prosečnu građu – Margo je navikla da je Luk naziva imenom te žene. Ipak, to bi je svaki put pogodilo. „Ja sam Margo, sećaš se? Tvoja bratanica – Adamova kćerka?” Od tog dela bi joj se skvrčio stomak. *Adamova kćerka* nije govorilo da joj je on, Luk, bio mnogo više nego što joj je rođeni otac ikad bio. *Bratanica* nije prenosilo da mu je ona, pored njegove pokojne žene, bila omiljena, kao i on njoj. Ali bilo je najbolje početi od nečeg malog ne bi li mu osvežilo pamćenje, a ostalo bi obično samo poteklo.

„Margo...” Stric je izgovorio njeno ime kao da prvi put izgovara te slogove.

„To mi je ime, ali obično me zoveš mala.” Margo je govorila vedro i jednolično.

Luk je žmirnuo jednom, dvaput, a onda, napokon, kao da je neko došao i rukom prešao preko starih paukovih mreža, pogled mu se razbistrio. „Mala!” Širom je otvorio vrata i raširio ruke. „Bože moj, došla si! Zašto ti je toliko trebalo?”

Margo se usiljeno nasmejala kad se bacila u njegove raširene ruke, dok ju je u grlu steglo. Nikad se nije navikla na strah da će ga na kraju zauvek izgubiti.

„Izvini, mala”, rekao je kad su se razdvojili. „Zaboravljam stvari u starosti.” Rekao je to nehajno, kao da je zaboraviti porodicu bezazleno koliko i zaturiti ključeve, ali senka nelagode zamaglila mu je pogled.

Odmahnula je rukom. „Ne mari.”

„Pa kako si, đavo ga odneo? O, dajder da ti pomognem s tim torbama.”

Margo se pobunila, ali Luk je već ređao njene torbe preko podlaktice. Iako je imao samo pedeset, um ga je izdao, ali izgledao je snažno kao uvek. Kad joj je okrenuo leđa, krišom je pogledala njegov mali dom i stomak joj se stegao. Prvi put je bila tu od prošle godine, kad je njegova žena Rebeka umrla od raka dojke. Ispuni je osećaj krivice što nije došla ranije. Nakrivljene hrpe novina bile su razbacane po podu dnevne sobe, stočić je bio pun prljavih tanjira i čaša a čak je s vrata, gde je stajala, mogla da vidi sloj prašine na ugrađenim policama za knjige i starom televizoru. Kuhinja s desne strane bila je još gora. Sudopera i površine oko nje bili su prepuni nesigurnih gomila sudova, činijica zaglavljenih u šoljama, sa ostacima skorele hrane u svemu tome. Najviše ju je uznemirila gomila bočica s lekovima naređana pored kućnog telefona. Mora da ih je bilo više od deset, neke prazne, neke pune. Jedna velika bila je napunjena raznim pilulama, belim okruglim izmešanim sa izduženim bledozelenim. Koliko njih mu je bilo prepisano zbog njegove dijagnoze, a koliko ih je bilo tu zato što je on svež udovac, Margo nije znala.

„Gospode, imaš mnogo stvari, mala”, rekao je Luk, ruke natovarene torbama. „Kao da se useljavaš.”

Margo ga je iskosa pogledala ne bi li videla da li se šali – uostalom, *zaista* se useljavalala – ali u njegovim očima je bila samo iskra zadirkivanja, ne i iskra razumevanja. Nehajno se nasmejala. „Znaš mene.” Pošto se nije pomerio, klimnula je ka vratima na kraju hodnika. „Nadala sam se da ću moći da budem u radnoj sobi?”

Trgao se shvativši i klimnuo glavom. „Naravno, naravno.”

Radna soba njenih strica i strine nikad nije mnogo korišćena, budući da su oboje radili u Saut Bendu, Luk kao knjigovođa, a Rebeka skraćeno u muzeju umetnosti. Tokom prvih petnaest godina njihovog braka, ta soba je bila veselo žuta, s kolevkom koja je stalno stajala prazna u uglu. Onda, kad je Rebeka napunila četrdeset i prestala da se nada, okrećila je zidove u sivo. Kupili su radni sto i futon, i koliko je Margo znala, tu sobu je koristio samo njen stric, koji je voleo ponekad da otvori pasijans na kompjuteru pre spavanja.

Pogled na tu sobu sad je izazvao Margo bol u grudima. Bilo je jasno da je njen stric, u trenucima lucidnosti, pripremao sobu za njenu posetu, ali je većina zadataka naoko ostavljena napola. Futon je bio razvučen, čaršav namešten preko tri ugla. Dva gola jastuka ležala su na podu pored njega. Morala je da pretura unaokolo ne bi li našla ćebe i jastučnice.

„Ovo je savršeno. Hvala, striče Luk.” Oklevala je. „Ovaj, došla sam pravo iz kancelarije i umirem od gladi. Jesi li ti jeo?”

Pošto je Margo proučila sadržaj njegovog frižidera – uglavnom je bilo začina, kojima je manje-više istekao rok – otišla je po picu na jedino mesto u Vakarusi gde se prodaje pica, te su seli za kuhinjski sto s čašama vode s česme i svojim parčadima na papirnim salvetama umesto tanjira, jer nije bilo čistihi. Iz telefonskih razgovora tokom proteklih meseci Margo je shvatila da razgovor najbolje teče kad ona govori, te je pričala između zalogaja, sve vreme žaleći za danima, ne tako davnim,

kad su ona i njen stric, nađu li se u istoj odaji, mogli satima da razgovaraju.

„Hvala još jednom što si mi dozvolio da ostanem”, rekla je Margo, krišom pogledavši Luka u lice. Zapravo je htela da kaže: *Znaš li zašto sam ovde? Sećaš li se svoje dijagnoze? Kako se boriš sa svim tim?* Ali kad god bi pomenula nešto povezano s njegovom bolešću, Lukov glas bi ogrubeo. Margo je prepoznala osećanje koje se ispod toga skrivalo – njen stric gubi razum u poražavajuće mladom dobu od pedeset godina i prestravljen je. Zato je govorila izokola. Kad se pozvala da se useli, rekla mu je da joj je potrebna promena ritma i da želi da bude bliže njemu, navevši izmišljeno „fleksibilno radno vreme” kao naoko dobru priliku za to.

„Naravno”, rekao je Luk, gledajući u picu. „Znaš da si uvek dobrodošla.”

„I imaj na umu da će mi biti drago da ti pomognem, pa ako ti bilo šta treba...”

Luk se osmehnuo, ali bio je to usiljen osmeh. „Hvala, mala.”

Margo je zaustila još nešto da kaže, ali on je već promenio temu. „Hej, kako je Adam? A tvoja mama?”

Margo priguši uzdah. Skočili su s jedne neugodne teme na drugu, a ona nije znala kako da se snađe ni s jednom od njih. Do pre šest meseci, nikad nije oklevala da kaže istinu svom stricu – o svom bratu ili bilo čemu drugom. Ali s ovom dijagnozom izgledao je krhko a ona je, istražujući, saznala da bi ta krhkost mogla dovesti do promena raspoloženja i ispada. To se dogodilo svega nekoliko puta preko telefona, ali pomisao na Luka koji se gubi preplašila ju je. „On je...”

„I dalje zla pijanica koja odbija pomoć?”

Margo je prasnula u iznenađen smeh.

„Hajde, možda gubim razum, ali nema načina da zaboravim to”, rekao je, a ona se još jače zasmejala.

Nije nalazila ništa smešno u činjenici da je njenom ocu viski bio draži od jedinog brata i jedine kćerke, ali to je bio stric Luk koji joj je nedostajao. Jedini čovek u gradu laži koji uvek govori istinu. Čovek koji je učinio da se Margo oseća shvaćenom bez mnogo truda. Čovek čiji je smisao za humor bio isti kao njen, koji ju je jednom tako zasmejao između dva gutljaja da joj je soda izašla na nos. Osim toga, odsustvo očeve ali i majčine naklonosti, kad smo kod toga, nisu bili novost za Margo. Njen dom iz detinjstva bio je poprište rasprava s vikom naglašenom čašama bačenim i razbijenim o zid. Zato je bila tako bliska s Lukom. Svakog dana posle škole otišla bi do stričeve kuće radije nego do sopstvene. Preko vikenda bi i prenoćila. *Preselila bi se kod njega i Rebeke* – mnogo puta su to ponudili – ali njena mama je brinula šta će ljudi reći.

Slično je reagovala nekoliko nedelja ranije kad joj je Margo rekla da se seli nazad u Vakarusu. „Šta ćeš reći ljudima kad te budu pitali zašto se vraćaš?“, rekla joj je majka.

„Šta hoćeš da kažeš? Reći ću im istinu, da ostajem kod Luka da mu pomognem.“

„To se nikog ne tiče, Margo. Kako god bilo, tvoj tata kaže da to ne može biti tako loše. Luk je njegov *mlađi* brat.“

„Otkud, dođavola, tata zna? Kad su njih dvojica poslednji put razgovarala – 2010?“

„Ako si zbilja toliko zabrinuta, zašto jednostavno ne unajmiš medicinsku sestru ili nešto slično? Ne moraš da se vratiš u taj tužni mali grad gde su se dogodile užasne stvari.“

Margo je odvojila telefon od uha i s nevericom ga pogledala. „Medicinsku sestru? S kojim novcem?“

„Gospode, Margo. Ponekad zvučiš tako tupavo.“ Kad je za tim progovorila, glas joj je bio zadihan kao da joj se to dugo skupljalo. „Imaš dobar posao. Sigurna sam da ćeš nešto smisliti.“

Sad je Margo rekla Luku: „A mama je kao uvek. Zavarava se.”

Luk je frknuo. „Čime se Betani sad zavarava?”

„Izgleda da misli da sam milionerka zato što pišem za novine.”

„Čekaj. Nisi milionerka?”

Osmehnula se.

„Kako je u novinama, kad smo kod toga?”

Margo je spustila pogled. „Dobro je, da.” Mrsko joj je bilo da prećutkuje stricu, ali nije mogla prihvatiti pomisao da se on oseća krivim za nešto na šta ne može da utiče. Nije mu mogla reći da njen posao trpi već šest meseci jer je ona u mislima u Vakarusi s njim, umesto u Indijanapolisu, u svojim novinama. Nije mu mogla reći kako je njena urednica nevoljno potpisala odobrenje za rad na daljinu. „Stvarno”, dodala je vedrije ovoga puta. „Sjajno je.”

Ali kad je podigla pogled, stric ju je čudno pogledao. Pogled mu je preleteo s parčeta pice u ruci do lica Margo, između obrva mu se usekla duboka bora. „Rebeka?”

Margo je progutala knedlu. „To sam ja, striče Luk. Tvoja bratanica, Margo.”

Načas je žmirnuo, pogled mu se razbistrio, osmeh mu se raširio preko lica. „Mala! Tako mi je drago što si ovde.”

„Da.” Klimnula je glavom. „I meni.”

Te večeri, pošto je Luk otišao da legne, Margo je prala sudove dok se jedna strana sudopere nije ispraznila, a onda je sela za kuhinjski sto i sastavila spisak. Moraće da napravi rezervni ključ Lukove kuće za sebe i da organizuje njegovo uzimanje lekova. Moraće da sredi kuhinju i dnevnu sobu i da napravi zalihe toalet-papira i papirnih ubrusa, bez čega je, izgleda, stric ostao. Negde je pročitala da bi mu stavljanje natpisa sa spiskom onog

što se nalazi, na primer, u kuhinjskim ormarićima, moglo pomoći da se snalazi po kući kad ga pamćenje izda, te je i to htela da uradi. Takođe, zbog vremena koje je utrošila na selidbu u Vakarusu, zaostajala je oko nedelju dana s poslom, te će morati da ispumpa nekoliko članaka koji nisu potpuno smeće. Dodala je *Obavi svoj posao* na spisak. Zatim je, u dnu, napisala sebi podsetnik da zove podstanara koji će uzeti u podzakup njen stan u Indijapolisu. Poslednji put kad su se čuli zvučao je razdražujuće zabrinuto, a njoj je potrebno da se on useli i plati prvu stanarinu. Inače će dugovati celomesečnu kiriju za stan u kojem više ne živi. Margo se umorila od samog pogleda na spisak, ali sutra će imati više vremena.

No narednog dana grad je vrio zbog onog što se dogodilo – vest se širila Vakarusom kao olujni oblak – i bilo je teško bilo šta uraditi.

Margo je najpre shvatila da se nešto događa tog jutra u apoteci. Nekoliko minuta ranije ostavila je Luka da pijucka kafu i rešava ukrštenicu u enigmatici koju je donela iz Indijapolisu jer je čitala da treba da vežba um. Zvono iznad ulaznih vrata najavilo je njen dolazak, pa iako nikog nije bilo za pultom kad je ušla, pretpostavila je da će se apotekar uskoro pojaviti. Stala je ispred pulta, odsutno prelazeći prstima preko kesica pastila za kašalj na postolju, dok je iz pozadine dopirao nejasan zvuk televizora.

„Izvinite?“, pozvala je pošto se niko nije pojavio. „Zdravo?“ Čekala je. I dalje ništa. „Zdra-a-vo?“

Napokon je čula kretanje u zadnjoj prostoriji, a onda se pojavio neki muškarac, glava mu je izvirila iza jedne gondole. „Oh!“, izustio je zgrabivši naočare koje su mu visile o lancu oko vrata. Spustio ih je na koren nosa, zaškiljio, požurio. „Izvinite zbog ovoga. Zaneo sam se u vesti, znate. Strašno šta se dogodilo,

zar ne?" Ali pre nego što je Margo mogla da odgovori, zabacio je glavu kao da je tek sad prvi put vidi. „Ovde ne viđam često nepoznata lica.”

Margo se osmehnula. „Došla sam po neke lekove na recept za mog strica.” Prebacila je svoj ranac napred kako bi mogla da izvadi dve narandžaste bočice iz džepa. Ranije tog jutra preturala je po izmešanim bočicama koje je Luk nakupio i na svoje olakšanje, zaključila da je u većini isti lek, samo od različitih meseci. Organizovala ih je u tri kategorije, od kojih je dve trebalo dopuniti: jednu koja je ličila na statin, onu za visok pritisak i jednu za šećer.

„Ko je vaš stric?”, upitao je apotekar.

Margo je spustila dve bočice na pult. „Luk Dejvis.”

Čovek izvi obrve visoko na čelu. „*Ti si* Lukova i Rebekina bratanica? To znači da si ti Margo.”

Izraz njegovog lica više je bio radoznao nego prijateljski, no Margo je svejedno odgovorila uz osmeh. „Jesam.”

„Mnogo mi je žao zbog tvoje strine, dušo. Taj rak je tako brzo napredovao. I, bože, sto godina nisam video tvoje. Ipak, divni ljudi, *divni* ljudi. Kako su oni?”

Osmeh joj se ukočio, ali samo malo. Znala je da će do ovoga doći od trenutka kad je odlučila da se vrati. Nesiguran pogled na pomen Luka i Rebeke, ulizički na pomen njenih majke i oca. Njeni roditelji su bili savršeni žitelji Vakaruse dok nisu otišli, navodno zbog uzbudljivog novog posla njenog oca u Sinsinatiju, a zapravo da bi on mogao na rehabilitaciju, koja ne samo da nije uspela već ga je učinila ozlojeđenijim i zlobnijim no što je bio.

„Odlično su”, rekla je apotekaru. „Možete li da mi pomognete s ovim lekovima? Čula sam za statin, no da li je to za srce ili za holesterol?”

Margo je čekala činilo joj se predugo da čovek napuni dve obične bočice, a kad se vratio, izgledao je usplahireno i

zabrinuto, rasejano se mrštio zatvarajući joj belu kesicu. A onda je, na izlasku, prošla pored žene s telefonom na uhu. Žena je bila toliko udubljena u razgovor da se činilo da nije ni primetila Margo. Ali baš pre nego što će se vrata zatvoriti za njom, Margo je čula ženu kako kaže: „Znam. Rekla sam ti. Džejkobsovi su nevini.”

Margo je naglo okrenula glavu da pogleda ženu kroz staklo, namrštivši se. Možda ju je samo pogrešno čula. To ime joj je možda bilo u svesti zato što se vratila posle toliko vremena. Nemoguće je bilo biti u Vakarusi a ne razmišljati o porodici Džejkobs. Osim toga, ženin glas je zvučao usplahireno, a događaj sa Džejkobsovima zbio se pre dve decenije. Ipak, Margo je osetila poriv da se vrati i pita ženu o čemu govori, ali pomisao da se svojevolljno uključi u gradske glasine zaustavila ju je. Samo je posegnula za svojim telefonom.

Pretraga na Guglu nije donela nikakve rezultate, te je to potisnula s uma. Sad ionako ima previše toga na šta treba da misli.

Ostatak dana prošao je u magli čišćenja. Oprala je sudove, oribala radne površine i sakupila punu vreću limenki od sode, upotrebljenih papirnih ubrusa, ambalaže od hrane. Kad je tog popodneva ušla u stričevu spavaću sobu pošto je on otišao u šetnju, pokrila je rukom nos i usta. Posteljina mu je imala kise-lkast vonj prožet mirisima ljudskog tela, znojem i mokraćom. Nije se ni trudila da je opere, samo ju je bacila pa kupila novu u *Volmartu* u obližnjem Elkhartu.

Zapravo, bila je tako rasejana da je potpuno zaboravila na incident u apoteci dok te večeri nije ušla u *Šortijev* bar i gril da uzme večeru za sebe i Luka. Na kraju će morati da odvikne strica od ishrane picom i burgerima, ali još nije stigla da ode u bakalnicu, te je zasad morala da se zadovolji hranom iz restorana.

Restoran je bio dupke pun, stolovi su vrveli od ljudi glava sagnutih u živom razgovoru. Televizor u uglu bio je podešen na

kanal s vestima, ali opšta buka je zaglušila dva spikera o čemu god da su govorili. Margo je prišla šanku punom gostiju i pokušala da privuče pogled šankerke. Ali žena je bila usredsređena na muškarca prekoputa sebe, prekrštenih ruku i razrogačenih očiju klimala je glavom dok je on govorio, usput neobuzdano mašući rukom u kojoj je držao pivo. „... Tačno ono što sam sve vreme mislio!”, Margo ga je čula.

Mahnula je ka šankerki. „Izvinite?”

Žena za šankom je okrenula glavu da je pogleda. „Zapamti gde si stao, Lari”, rekla je onom čoveku, zatim došla do nje. „Šta da ti donesem, dušo?”, obratila se Margo. Izgledala je kao da joj je pedeset, ali je Margo podozrevala da je verovatno bliža četrdesetoj. Put joj je bila kao pohabana koža, kosa je ličila na slamu.

„Zdravo, došla sam po narudžbinu za...”

„Sveca mu!”, uzviknula je šankerka tako iznenada da je Margo poskočila. „Porudžbina za nošenje za *Margo!* Ti si Margo Dejvis.” Margaret je perifernim vidom primetila kako se glave okreću ka njoj. Naterala je sebe da trzaj pretvori u osmeh. Apotekar je bio brz. Prošlo je manje od sedam sati otkako mu je rekla svoje ime.

„Zdravo.”

„Kako su tvoji? Bože, sto godina nisam videla Adama i Betani!”, šankerka je dramatično zavapila. „Nedostaju mi. Hoćeš li im reći da ih je Linda pozdravila?”

Margo je klimnula glavom. „Naravno. Da, svakako.”

„O bože!”, uzviknula je Linda, a onda joj se glas spustio za oktavu kad je rekla, „Jesi li zbog ovoga ovde?”

„Ovaj...” Margo je odmahнула glavom. „Da li sam ovde zbog čega?”

„Zbog priče, naravno. Ti si novinarka, zar ne?”

„Da...” Margo je bila tako zapanjena onim što se činilo da ta nepoznata žena zna o njoj da je jedva pratila razgovor. „Kakve priče? Šta se događa?”

Linda je izvila obrve. „Hoćeš da kažeš da ne znaš?” Osvrnula se unaokolo tražeći nešto, a onda joj je napokon pogled pao na daljinski upravljač pored otvorene tegle maraskino višanja. Uzela ga je i okrenula ka televizoru da bi pojačala ton.

„... *O nedavnom događaju koji se zbio u Napaniju u Indijanu*”, rekao je spiker. Ime grada odjeknulo je Margo u grudima. Napani je bio na korak od Vakaruse. Ako bi odmah sela u auto, stigla bi tamo za manje od petnaest minuta. „*Rano jutros*”, nastavio je spiker, „*roditelji petogodišnje Natali Klark prijavili su njen nestanak. Po rečima njene majke Samante Klark, devojčica je nestala s punog lokalnog dečjeg igrališta. Gospođa Klark je hranila svoje najmlađe dete kad je pogledala gde su joj Natali i sin, ali Natali nije mogla da nađe.*”

Fotografija nestale devojčice ukazala se na ekranu, bila je sva u osmehu i neobuzdanoj smeđoj kosi i odjednom je sve došlo na svoje mesto: apotekarov zabrinut pogled, ženin telefonski razgovor i njeno pominjanje porodice Džejkobs. Margo je, na kraju, nije pogrešno čula. A ona je znala šta će Linda reći čak i pre nego što se ova okrenula da joj to kaže.

„Ponovo se događa. Dženjuari Džejkobs. Njen ubica se vratio.”